

Zarzuty i główne argumenty

Niniejsze odwołanie zostało wniesione w związku z naruszeniem przez sąd prawa Unii, a konkretnie art. 52 ust. 1 lit. b) rozporządzenia Rady nr 207/2009⁽¹⁾ w sprawie wspólnotowego znaku towarowego, w brzmieniu ustalonym rozporządzeniem z Rady nr 2015/2424⁽²⁾.

Sąd naruszył prawo poprzez uznanie, że zgłaszając do rejestracji znak towarowy nr 006035547, właściciel i poprzednik prawny EUTM działał w złej wierze. Sąd błędnie zinterpretował pojęcie złej wiary. Nie ma nic nieuczciwego ani nieetycznego w określeniu prowadzonej działalności przy użyciu opisowego słownictwa. W związku z tym rejestracja znaku towarowego nie była działaniem w złej wierze.

⁽¹⁾ Rozporządzenie Rady (WE) nr 207/2009 z dnia 26 lutego 2009 r. w sprawie wspólnotowego znaku towarowego (Dz.U. 2009, L 78, s. 1).

⁽²⁾ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2015/2424 z dnia 16 grudnia 2015 r. zmieniające rozporządzenie Rady (WE) nr 207/2009 w sprawie wspólnotowego znaku towarowego i rozporządzenie Komisji (WE) nr 2868/95 wykonujące rozporządzenie Rady (WE) nr 40/94 w sprawie wspólnotowego znaku towarowego oraz uchylające rozporządzenie Komisji (WE) nr 2869/95 w sprawie opłat na rzecz Urzędu Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory) (Dz.U. 2015, L 341, s. 21).

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Eparchiako Dikastirio Larnakas (Cypr) w dniu 19 września 2018 r. – D. Z. / Blue Air – Airline Management Solutions S.R.L.

(Sprawa C-584/18)

(2018/C 445/06)

Język postępowania: grecki

Sąd odsyłający

Eparchiako Dikastirio Larnakas

Strony

Strona powodowa: D. Z.

Strona pozwana: Blue Air – Airline Management Solutions S.R.L.

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy prawidłowa jest interpretacja, zgodnie z którą decyzja nr 565/2014/UE⁽¹⁾ wywołuje bezpośrednio skutki prawne w postaci, po pierwsze, przysługujących obywatelom państw trzecich praw do niepodlegania obowiązkowi wizowemu w celu wjazdu do państwa członkowskiego przeznaczenia oraz, po drugie, spoczywającego na danym państwie członkowskim przeznaczenia obowiązku niewymagania takiej wizy w przypadku, gdy wspomniani obywatele posiadają wizę lub zezwolenie na pobyt wymienione w wykazie dokumentów korzystających z wzajemnego uznania na podstawie decyzji nr 565/2014/UE, którą państwo członkowskie przeznaczenia zobowiązało się stosować?
- 2) Czy można uznać, że w przypadku, gdy przewoźnik lotniczy w porcie lotniczym państwa członkowskiego wylotu, bezpośrednio lub poprzez swoich upoważnionych przedstawicieli i pracowników, odmawia przyjęcia na pokład pasażera, powołując się na odmowę władz państwa członkowskiego przeznaczenia zezwolenia na jego wjazd do tego państwa ze względu na domniemany brak wizy wjazdowej (wizy), przewoźnik ten pełni funkcję i działa jako emanacja danego państwa (emanation of State), w związku z czym poszkodowany pasażer może powołać się wobec rzeczonoego przewoźnika przed sądem państwa członkowskiego przeznaczenia na decyzję nr 565/2014/UE w celu wykazania, że miał prawo wjazdu bez dodatkowej wizy, i żądania odszkodowania z powodu naruszenia tego prawa, a w konsekwencji z powodu naruszenia obowiązującej go umowy przewozu?
- 3) Czy przewoźnik lotniczy, bezpośrednio lub poprzez swoich upoważnionych przedstawicieli i pracowników, może odmówić przyjęcia na pokład obywatela państwa trzeciego na podstawie decyzji władz państwa członkowskiego przeznaczenia o odmowie wjazdu na terytorium tego państwa członkowskiego, bez uprzedniego wydania lub wręczenia wyżej wymienionemu obywatelowi jakiegokolwiek uzasadnionej decyzji o odmowie wjazdu na piśmie [zob. art. 14 ust. 2 rozporządzenia (WE) nr 2016/399⁽²⁾, dawniej art. 13 rozporządzenia (WE) nr 562/2006, który wprowadza obowiązek wydania uzasadnionej decyzji o odmowie wjazdu], w celu zagwarantowania poszanowania praw podstawowych, w szczególności sądowej ochrony praw pasażerów poszkodowanych (zob. art. 4 tego rozporządzenia)?

- 4) Czy art. 2 [lit.] j) rozporządzenia (WE) nr 261/2004⁽¹⁾ należy interpretować w ten sposób, że z jego zakresu zastosowania wyłączony jest przypadek odmowy przyjęcia na pokład pasażera, jeżeli decyduje o tym przewoźnik lotniczy, uzasadniając decyzję domniemanymi „niewłaściwymi dokumentami podróжными”? Czy prawidłowa jest interpretacja, zgodnie z którą odmowa przyjęcia na pokład jest objęta zakresem zastosowania rozporządzenia, jeżeli w postępowaniu sądowym, na podstawie szczególnych okoliczności każdego indywidualnego przypadku, zostanie wydana decyzja, że dokumenty podrózne są odpowiednie, a odmowa przyjęcia na pokład była nieuzasadniona lub niezgodna z prawem z powodu naruszenia prawa europejskiego?
- 5) Czy pasażer może być pozbawiony prawa do odszkodowania, o którym mowa w art. 4 ust. 3 rozporządzenia (WE) nr 261/2004, po powołaniu się na klauzulę wyłączającą lub ograniczającą odpowiedzialność przewoźnika lotniczego w przypadku, gdy dokumenty podrózne wspomnianego pasażera są rzekomo niewłaściwe, jeżeli klauzula ta istnieje w normalnych i wcześniej opublikowanych warunkach wykonywania lub świadczenia usług przewoźnika lotniczego? Czy art. 15, w związku z art. 14 powyższego rozporządzenia, stoi na przeszkodzie stosowaniu takich klauzul ograniczających lub wyłączających odpowiedzialność przewoźnika lotniczego?

⁽¹⁾ Decyzja Parlamentu Europejskiego i Rady nr 565/2014/UE z dnia 15 maja 2014 r. wprowadzająca uproszczony system kontroli osób na granicach zewnętrznych oparty na jednostronnym uznawaniu przez Bułgarię, Chorwację, Cypr i Rumunię niektórych dokumentów za równorzędne z ich wizami krajowymi na przejazd tranzytem przez ich terytorium lub planowany pobyt na ich terytorium nieprzekraczający 90 dni w każdym okresie 180-dniowym oraz uchylająca decyzje nr 895/2006/WE i nr 582/2008/WE (Dz.U. 2014, L 157, s. 23).

⁽²⁾ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2016/399 z dnia 9 marca 2016 r. w sprawie unijnego kodeksu zasad regulujących przepływ osób przez granice (kodeks graniczny Schengen) (Dz.U. 2016, L 77, s. 1).

⁽³⁾ Rozporządzenie (WE) nr 261/2004 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 11 lutego 2004 r. ustanawiające wspólne zasady odszkodowania i pomocy dla pasażerów w przypadku odmowy przyjęcia na pokład albo odwołania lub dużego opóźnienia lotów, uchylające rozporządzenie (EWG) nr 295/91 (Tekst mający znaczenie dla EOG) (Dz.U. 2004, L 46, s. 1).

Odwołanie od wyroku Sądu (ósma izba) wydanego w dniu 12 lipca 2018 r. w sprawie T-419/14, The Goldman Sachs Group / Komisja Europejska, wniesione w dniu 21 września 2018 r. przez The Goldman Sachs Group Inc.

(Sprawa C-595/18 P)

(2018/C 445/07)

Język postępowania: angielski

Strony

Wnosząca odwołanie: The Goldman Sachs Group Inc. (przedstawiciele: A. Mangiaracina, avvocatessa, J. Koponen, advokat)

Druga strona postępowania: Komisja Europejska, Prysmian SpA, Prysmian Cavi e Sistemi Srl

Żądania wnoszącej odwołanie

- uchylenie zaskarżonego wyroku;
- stwierdzenie nieważności w całości lub w części (np. od maja 2007 r. lub od listopada 2007 r., kiedy GS Group i zależne od niej podmioty posiadały odpowiednio tylko około 45 % i 26 % udziałów w spółce Prysmian), art. 1, 2, 3 i 4 decyzji Komisji C(2014) 2139⁽¹⁾ z dnia 2 kwietnia 2014 r. w zakresie, w jakim dotyczy ona wnoszącej odwołanie; lub
- obniżenie grzywny nałożonej na wnoszącą odwołanie w art. 2 decyzji Komisji C(2014) 2139 z dnia 2 kwietnia 2014 r.; oraz
- obciążenie Komisji kosztami postępowania w pierwszej instancji i w postępowaniu odwoławczym.

Zarzuty i główne argumenty

Zarzut pierwszy: Sąd błędnie zastosował art. 101 TFUE i art. 23 ust. 2 rozporządzenia 1/2003⁽²⁾, uznając, że wnosząca odwołanie ponosi odpowiedzialność za naruszenie popełnione przez Prysmiana w okresie od 29 lipca 2005 r. do 3 maja 2007 r. („okres poprzedzający datę POP”).